

Les Coves de Vinromà - Atzeneta

CARLES GARGALLO

L'últim divendres d'agost vaig poder participar en una marxa que es fa des dels últims 3 anys de Les Coves fins Atzeneta i que va suposar el meu bateig en llargues caminades, uns 45 kilòmetres per camins i pistes.

La Carme es va encarregar de reconèixer l'última part de la marxa, desde Torre Matella, degut a que el any passat aquest tram es va fer per carretera.

Eixíem a les 7,30 hores d'un dia que va despuntar clar i fresc per la pluja que el dia abans ens havia fet dubtar de poder fer la marxa. Desde que a les 9 del matí esmorzàrem baix d'una garrofera a Paco li va escomençar a fer mal l'esquena, però va demostrar durant tot el camí un aguant digne d'elogi, no va voler que li llevàrem pes de la motxilla .... aquest xic és molt sofrit.

Llàstima que l'avi Manuel no va poder vindre, després de no poder dormir en tota la nit es va llevar amb el pit molt carregat i la marxa era llarga. Segur que si hagués vingut ens hauria portat per alguna drecera.

A les 12,15 hores ya estàvem a la Serra d'Engalceran on ens esperàven

les viandes del dinar i el pare de Josep Àngel, el cicliste, que l'esperava per a tornar a casa i ajudar-lo a conrear la terra. Per a Josep Àngel, *el Safraner*, la marxa fins a la Serra no va ser tan dura com la pujada de qualsevol coll dels indrets en bicicleta.

A les 14 hores eixíem de la Serra camí d'Atzeneta, baix un sol que

amb unes pinzetes col·locades en la motxilla sostenint una samarreta i amb el paraigua obert per a protegir-se del sol, uns metres després Paco amb l'esquena empeguntada de "Réflex", i Joan que escomensava a tindre molèsties als talons dels peus, però que no desistia d'aprendre a ballar l'aerobic.

A les 19 hores arribàrem a

Atzeneta on esperaven des de feia un hora Lola i Angelines (la dona de Joan) assegudes al brancal d'un bar tancat per vacances. Gairebé no vam tindre temps de fer-mos una fotografia ja que teníem moltes ganes de tornar a casa, i és que duíem més de 8 hores caminant, encara

que Carmelo demostrare que li quedaven forces per anar corrent a la carnisseria. Joan i Paco van entrar al poble al pas del ball pla, un amb els talons dolorits i l'altre amb l'esquena coenta.

Per a ser la meva primera marxa llarga tinc que agrair a Rocher el seu oferiment per a caminar amb ells i sense cap dubte no sera l'ultima.

Marxa a Atzeneta. Al fons la serra d'Engalceran.

escalfava de valent i la Carme es va proposar ensenyar a Joan a fer unes passes de "aerobic".

Una de les vegades que em vaig quedar endarrerit vaig poder vore una estampa que em va fer somriure: davant de tots anava Carmelo "el francès" molt decidit i no gaire cansat, darrere d'ell Carmen cantant i practicant l'aerobic, després Rocher

Marxa a Atzeneta. Passada la serra.

Al bar Ramon d'Atzeneta.